

Gymkac Gymkac GYMKAČ GYMKAČ
 GYMKAČ gymkac gymkac Gymkac
 GYMKAČ gymkac Gymkac
 GYMKAČ Gymkac Gymkac GYMKAČ
 GYMKAČ GYMKAČ

gymkáč

Gymkac Gymkac GYMKAČ GYMKAČ
 GYMKAČ gymkac gymkac Gymkac
 GYMKAČ gymkac Gymkac
 GYMKAČ Gymkac Gymkac GYMKAČ
 GYMKAČ GYMKAČ

**Časopis študentov Gymnázia Antona Bernoláka v Senci. Vyšiel s láskavou podporou p. Schmiedla.
Ďakujeme.**

1. číslo, november 2012. Predajná cena 0.50 eur.

Ďakujeme pani profesorke Mgr. Alžbete Ivanovej za odbornú pomoc, ochotu a trpezlivosť.

Redakčná rada:

Členovia: Soňa Ďuračková—Susi (sexta), Ivana Gajdošová—Ivana (septima), Michaela Glasnáková—Michelle (kvinta), Andrej Jaško (septima), Peter Kiss—Peter (2.A), Zuzana Lenártová—Zara (kvinta), Veronika Zelenayová—Veronika (sekunda), Matej Hrnčiar (sekunda), Peter Klúcsik (oktáva)

Pedagogický nadhľad: Mgr. Dagmar Lenártová

Prispievatelia: sekunda: Ema Morvayová, Filip Rybanský, Andrej Srnka, 1.A: Mário Janík, Adam Szakál, 2.A: Mária Nemečková, Adriana Skalková, Vladimír Krajčovič, 3.A: Filip Varga, Martin Miko, 4.A: Barbora Kissová, oktáva: Jana Potočárová

Obálka: Matej Laky

Editoriál

Awojky, naši malí i veľkí gymkáči!

Vo svojich prepracovaných rukách držíte novučičké voňavé číslo prvého Gymkáča v tomto roku.

Svet je nepredvídateľný a život nás okrem smiechu niekedy dokáže aj vytočiť. Poznáte to. V týchto časoch nám rozhodne osviežil myseľ predstavou učiteľského štrajku. Či bude, to by som aj ja chcela vedieť. Predpokladám, že v čase vydania už vy budete poznať odpoveď. No aj tak, to sladké obdobie ničnerobenia a dlhého ranného vyspávania sa raz bude musieť skončiť, nech už bude akokoľvek krátke a bolestný návrat do školských lavíc so sebou možno prinesie nemalú dávku podráždenosti a zradného výpadku vedomostí. Našťastie, je tu pre vás neoddeliteľná časť nášho GAB-ovského školského bytia a tou je milosrdný kupón pripravený na zásah. No prv, než si ho odtiaľ so zamilovaným výrazom vydolujete, venujte, prosím, pozornosť mojim nasledujúcim slovám. Na nasledujúcich stranách na vás nebezpečne číha pravidelná dávka (ne)kultúry, zaujímavá vlastná tvorba, rozhovor so známou (školskou) osobnosťou, predstavenie očarujúcej partie mladých ľudí (ktorí nám výnimočne otvorili dvere do ich vlastného sveta), slávne nezabudnuteľné výroky rôznych generácií a mnoho ďalšieho. Každý článok v sebe nesie kúsok nás samých, takže je pre nás všetkých úctou odovzdať nám naše zamyslenia, možno trochu kritické či vtipné postrehy a myšlienky.

Nemáme síce veštecské schopnosti a nedokážeme vám predpovedať, či nastane dlhoočakávaný koniec sveta (i keď, nikto nikdy nevie), či učiteľom zvýšia platy alebo čo sa bude čítať na vašom vysvedčení ako známka z fyziky (ak to vôbec chcete vedieť). Jednou vecou si však môžeme byť istí, a to, že Gymkáč je tu naďalej a s plnou silou a energiou sa vrhá do práce, aby zabavil či zaujal vaše ubolené mozôčky. Kým sa vy drvíte nemčinu, my usilovne vymýšľame, čo by ste zrejme chceli čítať a čo by sa vám páčilo. Niet pre nás väčšej pochvaly, ako keď vaše oči zabľúdia k našim výtvorom.

Takže vám na záver chceme zaželať veľa, veľa darčiekov a naozaj čarovné, zasnežené Vianoce. A keďže do dvadsiateho prvého decembra už nezostáva tak veľa času, skúsme svoje „posledné“ dni života využiť naplno a tešiť sa z toho množstva dobrého, čo vo svojom živote máme.

za redakčnú radu Zara

Možno vás bude zaujímať...

Jim Butcher: Dresden Files

Tak ako sú pre niekoho vernými spoločníkmi psy a mačky, iným túto pozíciu zastávajú knihy. Síce sa s nimi nemôžete maznať ani ich učiť aportovať, vláčiť ich na vôdzke alebo nechať ležať na koberci pred kozubom, s radosťou sa vám otvoria a odovzdajú svoje tajomstvá a mnohé pri vás budú verne stáť po celý váš život. Dlho som rozmýšľala, ktoré zo svojich pokladov pre tento článok vyberiem. Viete, v niečom sa psy a knihy podobajú. Niektoré sa páčia všetkým, iné sú zasa len pre úzky okruh rovnako zmýšľajúcich nadšencov. Nanešťastie patríam k skupine zarytých čitateľov sci-fi a fantasy literatúry, a tak, keďže nie som sčítaná (a chýba mi prehľad), čo sa literatúry populárnej týka, rozhodla som sa vám viac priblížiť jeden netypicky nadprirodzený kúsok, ktorý by mohol mať šancu zaujať aj vás. :)

Dlho som hľadala knihu, ktorá by mohla uspieť medzi širším okruhom tunajších čitateľov a pritom by nepatrila medzi klasiku žánru (knihy ako Odkaz dračích Jazdcov, Zaklínač, Kroniky Narnie a tak podobne) Poznám totiž ľudí – a začína ich byť čoraz viac – ktorých už omrzeli elfovia, draci, trpaslíci, jezinky, víly a iná háved' žijúca v lesoch či zachraňujúca alebo ničiaca celé kráľovstvá. Aj klasika časom prestane byť zaujímavá a človek sa rozhodne radšej siahnuť po niečom s nádychom sviežosti a nových nápadov. Knihou spĺňajúcou tieto neľahké podmienky je rozhodne séria Dresden Files od amerického spisovateľa Jima Butchera.

Hlavným hrdinom tejto (zatiaľ) tetralógie je Harry Dresden, sympatický tridsiatnik žijúci v malom byte na okraji Chicaga, ktorý si na život zarába predávaním svojich ťažko nadobudnutých magických schopností a výpomocou Chicagskej polície pri nevysvetliteľných trestných činoch. Nie vždy je však záujem o jeho služby dostatočný na to, aby mohol pravidelne platiť nájomné ufrlanej domácej, a tak najlepší (a zároveň aj jediný) chicagský čarodejník žije zo dňa na deň a skočí po každej pracovnej príležitosti, ktorá sa mu naskytne. Keď sa mu naskytne prí-

ležitosť vyšetrovať obzvlášť podivne vyzerajúcu dvojité vraždu, neváha a zhostí sa tejto nakoniec neľahkej úlohy. Jeho nový prípad zaváňa čiernou mágiou a ak muža nedokáže zabiť ženy, čiernej mágii sa to podarí s takmer stopercentnou istotou.

Jim Butcher nie je typický fantasy autor. Jeho doménou je v poslednom čase medzi ľuďmi čoraz obľúbenejšie urban fantasy, sarkastický humor a pútavý príbeh, ktorý zaujme náročného i nenáročného čitateľa.

Ivana

The Human body

Písal sa deň 6.11.2012 keď sme sa po dlhom putovaní dostali na „kontroverznú“ výstavu The Human Body.

Náš deň začal celkom pochmúrne, pretože sme museli ísť do školy na prvú hodinu a ešte k tomu na dejepis, na ktorom nás čakala „písomečka“. Hneď po skončení prvej hodiny sme konečne opustili priestory školy a „horsa“ na vlakovú stanicu. Na prekvapenie celej triedy nám prišiel vlak bez meškania, bolo to tak po prvýkrát. Potom sme sa, ako obvykle, roztrúsili po celom vlaku a čakali na príchod do Bratislavy.

Po príchode sme vyšli pred pýchu Bratislavy - hlavnú železničnú stanicu, odkiaľ sme sa mali presunúť pred Inchebu. Všetci sme nastúpili na MHD. Teda, takmer všetci, Sisa a Ad'a sa nejako pozabudli a zatúlali sa na stanici. Zhodou náhod v Bratislave bolo plánované vojenské cvičenie na Novom moste, no to sme nevedeli, čo nás čaká, pretože náš autobus prešiel ako posledné vozidlo cez tento most. Potom sa začalo hľadanie spolužiačok. Ale všetko to skončilo dobre, my sme si zatiaľ pozreli toto vojenské cvičenie, ktoré bolo naozaj fascinujúce, zatiaľ čo pani profesorka Synáková rozbehla pátraciu akciu po nezvestných dievčatách, ktorá sa nakoniec skončila vrúcnyh objatím a úsmevom na tvári.

Tak sme sa vybrali na výstavu. Po dlhšom čakaní pred budovou Incheby sme sa dostali dovnútra. Boli sme oboznámení s poriadkom výstavy, dokonca sme sa dozvedeli „pikošku“, že vystavené exponáty majú hodnotu 400 000€. Pridelená medička nás začala sprevádzať výstavou. Podaktorí usúdili, že si spravia vlastnú prehliadku po výstavisku.

Ešte jedna vec spravila rozruch, a to bola medička, ktorá viedla skupinku za nami. Adriánovi a Miškovi P. bola viac ako sympatická a museli to povedať celej našej skupine, čo spôsobilo búrlivú debatu medzi chlapčenskou časťou triedy. Exponáty výstavy boli v rôznych pozíciách, aby ľuďom priblížili, čo sa deje v ich tele pri pohybe, športe i odpočinku. Naše putovanie medzi exponátmi vyvolalo rôzne ohlasy, videli sme mnoho kostí, ľudí a vecí týkajúcich sa ľudského tela. Človek by ani nepovedal, čo všetko sa skrýva v našom tele. Napríklad ukazovali poškodenie ľudského tela následkom civilizačných chorôb a zlej životosprávy. Tak sme si prešli hodinovou „prechádzkou“ po Inchebe a dozvedeli sa veľa užitočných informácií a snáď sme si ich aspoň zopár zobrali k srdcu. Po opustení Incheby sme sa vybrali k Auparku, kde sme nastúpili na MHD. a odviezli sme sa na autobusovú stanicu, z ktorej sme už išli do Senca. Chcel by som poďakovať pani profesorke Fedorovej ml. a pani profesorke triednej zato, že nám umožnili mať takýto zážitok, na ktorý určite len tak nezabudneme...

Martin Miko, 3.A

Výročie narodenia

Antona Bernoláka

Anton Bernolák je významnou osobnosťou našich národných dejín. 3. októbra 2012 oslavujeme 250. výročie jeho narodenia. Naša škola nesie jeho meno a bolo by hanbou nevedieť, kto to je. Starším pripomenieme, mladších poučíme...

Anton Bernolák, polyhistor, ktorý sa ako prvý pokúšal o uzákonenie spisovnej slovenčiny, mal tento rok 250. výročie svojho narodenia. Pripomeňme si teda, čo vieme o jeho živote...

Narodil sa 3. októbra 1762 v Slanici, dedinke, ktorá je dnes zaplavená Oravskou priehradou. Študoval v rokoch 1774-1778 na Gymnázium v Ružomberku, rétoriku, filozofiu a poetiku na Emerciáne v Bratislave a v Trnave a teológiu na Univerzite Pázmaneu vo Viedni. Štúdiá ukončil v roku 1787 v generálnom seminári v Bratislave. Po štúdiách bol jeho prvým pôsobiskom Čeklís (dnes Bernolákovo - názov obce sa zmenil roku 1948), kde pôsobil štyri roky ako kaplán.

Bol prvým, ktorý sa usiloval o uzákonenie spisovnej slovenčiny – bernolákovčiny. Základ tvorila kultúrna západoslovenčina – reč vzdelancov v okolí trnavskej univerzity. Pravopis bol fonetický („Píš ako počuješ!“). Jazyk podložil dielami: Gramatika slavica, Jazykovедно-kritická rozprava o slovenských písmenách, Etymológia slovenských slov. Životaschopnosť bernolákovčiny overil dielom Slovník slovensko-česko-latinsko-nemecko-uherský. Tento slovník, ktorý mal byť normotvornou príručkou slovnej zásoby, vydal Juraj Palkovič v Budíne až 12 rokov po Bernolákovej smrti v 6 dieloch na 5320 stranách. Roku 1792 vzniklo Slovenské učené tovarišstvo. Šíriteľmi myšlienok a cieľov Antona Bernoláka bolo katolícke duchovenstvo (medzi jeho najvýznamnejších predstaviteľov patrili Juraj Fándly, Ján Hollý, Jozef Ignác Bajza). Anton Bernolák zomrel v Nových Zámkoch ako 51 ročný 15. januára 1813 ráno, keď ho pri holení postihol srdcový infarkt.

Ak by sme sa na Antona Bernoláka pozreli dnešnými očami a položili si otázku, čo by robil dnes, o čo by sa snažil, kde by sa v súčasnom svete mohol a vedel uplatniť... mohli by sme

predpokladať, že by zrejme pracoval ako profesionálny marketér alebo stratég, čo v jeho dobe nebolo možné.

Jeho prácu, tvorbu a zásluhy sme si uctili mnohými sochami, jeho vyobrazeniami (napríklad na bývalej 200 korunáčke), dokonca po ňom bola pomenovaná planétka (13916) Bernolák. K jeho tohtoročnému výročiu narodenia bola vydaná známka Slovenskej pošty s jeho portrétom. Zaujímavosťou je, že rok 2012 je vyhlásený organizáciou UNESCO ako rok Antona Bernoláka. A aj Google si toto výročie pripomenul a 3. 10. sa logo písalo foneticky – Gúgl.

Susi

Venovanie

Antonovi Bernolákovi

Narodil's sa v dnešný deň,
no čo Boh stvoril láskou, nezhyynie.
Ty si bol ten, čo mal svoj sen,
a reč ti nedala slovo „nie“.

Vedel's, keď musíš bojovať za ľud náš,
no sú ľudia, ktorí ti hádžu pod nohy polená.
No ty vstaneš a len tak sa nepoddáš,
no je to len minulosť, ktorá si pamätá.

Nášmu rodu slovanskému beze krve prolití,
stvoril's z hlások, aby o nás bylo všude slišeti.
Nechtel, abych kváry, znesvětili víc národ holubičí,
národ, ten národ, nebylo slišet jak křičí.

Dal's zvädnutým klasom nádej, srdce, dušu,
a ty si venoval krídla, štebot, perie holúbkom.
A tak Boh si našiel cestu k slovenskému ľudu,
ktorý mal silu letieť vyššie, vyššie k oblakom.

Ty's národ v nohy postavil a do boja dal's sa slovom,
aj keď zo strán nátlak všetky snahy dusil.
Z holúbkov stali sa orli a vydali sa mocným práporom,
o snahu, boj, výhru práv sa pokúsil.

Už aj naša matka Zem,
počula o zemi slovenskej!
Ty's obrodil dušu, všetkým ľuďom v nej,
a tak ti za moju reč, zo srdca ďakujem!

Peter Kiss a Aime Pari

Školská akadémia venovaná Antonovi Bernolákovi

Dňa 29.10.2012 ubehlo presne 250 rokov odvtedy, čo svetlo sveta uzrel človek, podľa ktorého je pomenované naše gymnázium. Antona Bernoláka, slovenskou verejnosťou známeho v prvom rade ako kodifikátora prvej formy spisovnej slovenčiny, sme si pripomenuli starostlivo pripravenou slávnostnou akadémiou pod taktovkou pani profesorky Strivinskej a pani Čajkovej. Svojou účasťou na nej nás poctili historik PhDr. Mulín a známy slovenský herec a recitátor, pán Jozef Šimonovič, ktorí pozdvihli atmosféru našej akadémie na ešte

vážnejšiu a sviatočnejšiu úroveň. Ako príjemný kontrast pôsobili svieže vystúpenia žiakov našej školy, ktorí už tradične ukázali svoje všestranné nadanie a postarali sa nám o vyžitie ako po hudobnej, tak aj po tanečnej stránke. Neostáva mi nič iné než povedať, že akadémia sa vydarila a všetci, ktorí sa na nej podieľali si vyslúžia jednu veľkú pochvalu za ich nadšenie podieľať sa na kultúrnom živote našej školy. Ďakujeme :)

Ivana

Hodnotenie maturitných skúšok v školskom roku 2011 /2012

Slovenský jazyk a literatúra

Tak ako každý školský rok aj v minulom školskom roku sa maturita zo slovenského jazyka uskutočnila v dvoch formách – písomnej a ústnej. Dňa 13. marca 2012 sa v dopoludňajších hodinách konala externá časť (test), ktorý pripravuje a následne vyhodnocuje NÚCEM a v popoludňajších hodinách sa písala interná časť (slohová práca). Systematická a húževnatá práca, za ktorú našich abiturientov môžeme len pochváliť, sa odzrkadlila aj vo výsledkoch. Medzi školami Bratislavského kraja, ktorých zriaďovateľom je BSK, sa naši študenti umiestnili v **hodnotení externej časti na 1. mieste**. Priemer školy bol 75,3, percentil 94,9. Najlepšie výsledky dosiahla **Petra Šipošová** zo 4. A s priemerom 92,2 (percentil 99,7) a **Veronika Vrábelová** z oktávy s priemerom 85,9 (percentil 97,2). Interná časť – sloh dopadla tiež výborne, aj keď každoročne hodnotiteľov prekvapí pomerne veľké množstvo gramatických chýb, ktoré zbytočne znižuje konečné percentuálne hodnotenie prác. Najlepšie práce napísali **Lucia Polakovičová, Michal Baus, Adam Cibul'a, Adriana Majtanová, Viktória Modrocká, Judita Sárkányová, Mária Baligová, Mária Hrozánová, Dominika Melničuková, Marián Stacho a Veronika Vrábelová**.

V máji sa konali ústne maturitné skúšky, ktoré potvrdili pripravenosť väčšiny študentov. Našli sa aj študenti, ktorých pripravenosť, či skôr nepripravenosť sklamala, o čom svedčí aj fakt, že jedna študentka zo slovenského jazyka a literatúry nezmaturovala a skúšku opakovala na opravných maturitných skúškach v septembri. Výsledky ústnej časti (jediná sa hodnotí známkou): stupeň výborný – 27 žiakov, chválitebný – 13 žiakov, dobrý – 6 žiakov, dostatočný – 2 žiaci, nedostatočný – 1 žiačka. Verím, že aj tohtoroční študenti sa na maturitné skúšky budú pripravovať zodpovedne a svoju prácu zúročia ešte lepšími výsledkami.

Želám im veľa chuti a vôle do učenia a úspešné absolvovanie maturitných skúšok.

Mgr. Dagmar Lenártová

Anglický jazyk

Minuloroční maturanti nás, napriek mnohým problémom počas školského roka, nesklamali. Dôkazom sú dobré výsledky zo všetkých častí maturitnej skúšky. V najobávanejšej - externej časti - dosiahli maturanti priemer 63, 8, čo je o 8, 4 viac, ako bol celoslovenský priemer 55, 4 a umiestnili sa medzi školami, ktorých zriaďovateľom je BSK, **na 3. mieste**. V ústnej časti žiaci plynule reagovali na otázky skúšajúcich, viedli dialóg, pohotovo reagovali na rôzne situácie. Výsledný priemer z ústnej časti maturitnej skúšky bol 2, 02. Najlepšie výsledky v externej časti dosiahli: **Zuzana Bakušová** z oktávy s priemerom 90, 0, percentilom 98,4, **Lukáš Gálik** a **Šimon Smrtič** zo 4. A s priemerom 88,3, s percentilom 97,4. Výsledky ústnej časti maturitnej skúšky: stupeň: výborný – 17 žiakov, chváľitebný - 18 žiakov, dobrý – 8 žiakov, dostatočný – 5 žiakov. Budúcim maturantom by som radila veľa sa zaujímať o okolité dianie, pretože podstatou maturity je diskusia o dianí v každodennom živote.

Mgr. Marta Hospodárová

Nemecký jazyk

Z nemeckého jazyka maturovali 5 žiaci, 2 žiaci z úrovne B2 (vyššia úroveň) / ostatní z úrovne B1. Dvaja žiaci si zvolili nemecký jazyk ako dobrovoľný predmet, zo skúšky, žiaľ, odstúpili.

Žiaci v oboch úrovniach v externej časti dosiahli dobré výsledky a obsadili **6. a 8. miesto** v rámci Bratislavského kraja.

V ústnej skúške boli žiaci úspešnejší, v úrovni B2 dosiahli priemer 1, 50 a v úrovni B1 priemer 1, 00.

Zvlášť excelentná bola odpoveď **Márie Hrozáňovej**, ktorá vedomosťami, slovnou zásobou, jazykovou pohotovosťou a kreatívnou orientáciou v situačných dialógoch prevýšila maturujúcich v úrovni B2, hoci bola začiatočníčka. Predseda maturitnej komisie vôbec nezasahoval do jej odpovede, pochválil ju a pokladal jej odpoveď za nadštandardnú.

Mária urobila úspešne prijímacie pohovory na Katedre germanistiky a v súčasnosti študuje nemecký jazyk na Filozofickej fakulte Univerzity J. A. Komenského v Bratislave. Týmto chcem povzbudiť aj ostatných študentov a podporiť ich záujem o nemecký jazyk, ktorý otvára cestu každému nielen do Európy, ale aj do celého sveta.

PhDr. Helena Oberhauserová

Rande pred zborovňou

Tentokrát sme vypovedali p. prof. Mgr. Alenu Balúchovú, ktorá na našej škole vyučuje matematiku, informatiku a je triednou profesorkou triedy kvinta

Na akej VŠ ste študovali?

Študovala som na MFF UK v Bratislave - študijný odbor Približné a numerické metódy. V priebehu štúdia som sa venovala navyše počítačovej grafike a po skončení VŠ som absolvovala dopĺňujúce pedagogické štúdium v odbore matematika.

Prečo práve matematika? Čo vás k tomu viedlo?

Vždy ma matematika bavila, chodila som do matematickej triedy a zúčastňovala som sa matematickej olympiády. Napriek tomu som mala ísť pôvodne na úplne inú školu – môj učiteľ klavíra ma totiž presviedčal, aby som išla na konzervatórium. Neskôr som zvolila kompromis – štúdium matematiky a hudobnej výchovy na pedagogickej fakulte. Keďže však v mojom maturitnom ročníku takúto kombináciu neotvárali (otvárala sa zhruba raz za 3-4 roky), musela som si vybrať nejakú inú alternatívu. Môj odbor som si vybrala podľa obsahu študijného programu – mal obsahovať veľa programovania a práce s počítačom. Počítače na školách – najmä stredných - boli v tom čase ešte veľkou výnimkou a keďže ma fascinovalo všetko, čo s nimi súviselo, zapísala som sa na Matematicko-fyzikálnu fakultu, aby som mala blízko aj k spomínanej matematike.

Koľko rokov učíte na našej škole?

Na našom gymnáziu učím osemnásť rok. Predtým som učila aj na iných školách – najprv v Bratislave, potom v Senci. Hneď po skončení VŠ som však bola niekoľko rokov na študijnom pobyte na Elektrotechnickej fakulte STU v Bratislave.

Ako zvládáte dnešných bláznivých študentov, ktorí majú hlavu všade inde len nie v škole? Čím vás dokážu najviac vytočiť?

Úprimne sa priznám, že niekedy veľmi ťažko. Uráža ma, najprv ako učiteľa, ignorancia k úsiliu pomáhať pri objavovaní nových poznatkov a potom ako človeka, ktorý očakáva od kohokoľvek iného dodržiavanie aspoň základných pravidiel správania sa a komunikácie. Našťastie, ešte stále sa to netýka väčšiny žiakov a študentov, takže aj naďalej mám motiváciu a chuť pracovať a pokračovať vo svojom povaní, či lepšie povedané, poslaní.

Pamätáte si na nejakú veselú príhodu, ktorá sa vám stala počas vyučovania?

Takých príhod by bolo určite veľa – to by najlepšie vedeli menovať azda žiaci. Pamätám si však jeden 1. apríl, t.j. čo sme my na našom gymnázii vykonali svojim profesorom. V tento deň v jednu konkrétnu vyučovaciu hodinu sme sa dohodli a všetky triedy sme sa povymieňali v duchu hesla: „škatule, škatule, hejbejte se“ – t. j. žiadna trieda nebola vo „svojej“ kmeňovej triede, a tak poniektorí profesori boli riadne šokovaní, keď vošli na svoju hodinu.

Raz zase mali posledný deň pred vianočnými prázdninami študenti v istej triede pripravený program – módnú prehliadku. Nečakane im však na záver pribudla ešte jedna, vtedy ešte pomerne mladá modelka. Keďže som vtedy chodila oblečená v bielom plášti, aby som sa celá nezašpinila od kriedy pri písaní na tabuľu, predviedla som „najnovší model pracovného plášťa“ aj s jeho praktickými výdobytkami.

Aká je vaša obľúbená historická a politická osobnosť?

Neviem, ako si možno nejakú historickú osobnosť obľúbiť, pokiaľ ju osobne nepoznám, resp. nemám o nej úplne podrobné informácie. Myslím, že takúto osobnosť si možno len vážiť alebo obdivovať za skutky, prostredníctvom ktorých sa stala známou. Z tohto hľadiska by som mohla menovať z dejín napr. Máriu Teréziu za jej reformy, z nedávnej histórie snáď Dianu Spencerovú – lady Di, bývalú zosnulú manželku princa Charlesa či Matku Terezu. Z našich dejín by som tu určite zaradila všetkých štúrovcov, M.R. Štefánika či A. Dubčeka.

Máte nejaké koníčky? Čo rada robíte vo voľnom čase?

Skutočne voľného času mám v podstate minimum a venujem ho najviac svojej rodine, deťom, čoraz zriedkavejšie čítaniu kníh – čo bola v mladých rokoch moja záľuba. Teraz sa viac venujem vareniu a pečeniu – ale len cez voľnejšie víkendy, k čomu ma presviedča najmä dcéra, ktorá sa chce niečo priučiť. Inak čas strávený v kuchyni minimalizujem, lebo by som sa k inej práci poriadne ani nedostala. Mám rada posedenia a debaty s rodinou či priateľmi. S deťmi sa snažíme často chodiť von, do prírody či športovať, veľa času trávim spoločne na našom dome a záhradke na Záhorí.

Čo vás vie potešiť. Rozveseliť?

Dobrú náladu mi vie navodiť čokoľvek – pekné slnečné ráno, nečakané príjemné stretnutie, telefonát od kamošky zo strednej, vtipná poznámka na hodine alebo zábavná príhoda zo všedného každodenného života. Za všetko toto som vďačná, a preto sa teším na každý nový deň.

Dotazník:

Oblíbené jedlo: vyprážaný syr s opekanými zemiakmi, pečené kurča s ryžou alebo hoci aj obyčajné zemiakové placky pečené „nasucho“ na horúcej platni omastené čerstvým maslom

Oblíbená farba: marhuľová, maslová, odtiene hnedej až tehlovočervenej, modrá

Oblíbené vlastnosti u ľudí: priateľskosť, otvorenosť

Oblíbené ročné obdobie: jar, ale aj pekná farbistá nostalgická jeseň

Oblíbená kniha, popr. film: veľmi sa mi páčia životopisné romány napr. životopis maliara Paula Cézanna, životopis francúzskeho „vrabčiaci“ Edith Piaf či autobiografia svetoznámeho komika Charlieho Chaplina s názvom Môj život.

Heni, Michelle, Zara

(ne)Kultúra

Muzikál Ôsmy svetadiel

*Len kým ťa mám
sú strach a úzkosť
mrazivé písmená
čo topia sa v nás*

Sedím v aute a pozorujem nočnú tvár slovenského Ríma. A musím priznať, že hoci tu nie som prvýkrát, som očarená jeho krásou a vznešenosťou, aj keď je noc.

Auto zastaví a ja vystúpim von na vydláždenú ulicu, na tvári cítim chlad a je mi zima na ruky, no som zvedavá. Spolu s rodičmi kráčame do trnavského kultúrneho domu, pred ktorým už stojí množstvo ľudí. Pri rozsiahlych schodoch na poschodie zaregistrujem mladíka, ktorý predáva bulletin, CD-čka a DVD-čka. Pod tým sa vyníma žiarivý nápis, ktorý sa len ťažko prehliada: „Ôsmy svetadiel – najúspešnejší slovenský muzikál“. Trochu sa zarazím, ale dobre. Dám tomu šancu, nie?

Nebudem tu opisovať priestrannosť trnavského kultúrneho domu, ani to, ako nemožne vyzerali schody v sále, ktorá v dotyčný večer patrila muzikálu Ôsmy svetadiel, lebo viem, že by to asi až tak veľa ľudí nezaujalo. No dovoľm si poznamenať, že som vtedajšiemu večeru nedávala veľkú nádej. Hoci je hudba neoddeliteľnou súčasťou môjho života, nikdy som príliš neholdovala muzikálom. A nepotešila som sa ani vtedy, keď mi rodičia oznámili, že tematickou vložkou muzikálu bude hudba od Elánu. Nechápte ma zle, rešpektujem všetky štýly hudby a aj nespochybniteľnú slávu tejto legendy, no nie je to práve to, čo si pustím, keď prídem unavená domov...

Tomáš, mladý čašník vám je sympatický už od začiatku. Samé vtipy, veselá povaha a pritom vo vnútri odvaha bojovať za niečo, čo miluje – takého človeka by chcel spoznať každý. Takmer na začiatku sa okamžite zahľadí na vedecky založenú, no svojráznu a krásnu Janu.

No ako to už býva, na scéne sa objavuje temná postava. Erik. Janin násilnícky priateľ.

Jana a Tomáš si postupne vyznávajú lásku cez hudobné texty, ktoré pre mňa možno prvýkrát naberajú hlbší zmysel.

Nakoniec sa odhodlajú za svoju lásku bojovať a všetko je zrazu jednoduché. Vedela som, že to tak nezostane dlho, aj keď som im to priala.

A nemýlila som sa. Len čo príde Jana domov, rodičia sú zmĺknutí k zblázneniu a vzduch, ktorý dýcham aj ja je príliš stuhnutý. Jediné, čo z nich šťastná Jana plná eufórie dostane, je nepochopiteľný príkaz ospravedlniť sa Erikovi za to, že mu utiekla.

Jana nechápe a jej hnev nenechá na seba dlho čakať. Ľuďom však stuhne krv v žilách, keď začujú zúfalý výkrik jej matky. Jana sa dozvedá, že jej malý braček je smrteľne chorý a vďaka finančnej podpore je Erik jediná záchrana pre roztomilého čiperného Jakubka.

Ako mladé dievča samo vyrieklo – jeho úloha je v tejto situácii jednodznačná. Nepomôžu jej žiadne slzy ani prosby, aby rodičia popreli tvrdú pravdu. Jediný únik do sveta predstierania sú kroky do Jakubkovej izby. Malý chlapec ako každý večer čaká schovaný pod perinou na svoju milovanú sestríčku. Je strašné hľadiť, ako netuší, že mu zostáva tak málo času. No nasleduje vystúpenie, z ktorého mi doteraz nabehnú zimomriavky. Janin krásny hlas spieva bračkovu sladkú uspávanú, ktorá sa však končí srdcervúcimi veršami, ktoré ešte zhoršujú krutú realitu. Len kým tu si, verím na lásku...

Vzápätí však hudba stíchne, herci zmiznú z pódia a rozsvietenie sa svetlá v miestnosti. Je prestávka? Alebo je to koniec? Bolo už dosť veľa hodín a naozaj sme si neboli istí, či nemalo byť záverom práve Janino náročné rozhodnutie medzi láskou k Tomášovi a životom Jakubka.

No ukázalo sa, že ma ženská intuícia nesklamala, o nejaký čas už všetci znova sedeli na miestach a so zatajeným dychom sledovali napínavé dianie. Ak by toto nebol dôstojný článok v školskom časopise, poznamenala by som, že ide do tuhého...

Jana s chladnou tvárou oznamuje Tomášovi, že je koniec a párik sa rozpadá. Nezáleží na veselých piesňach a povzbudzujúcich rečiach, ktoré si Tomáš vypočuje od svojich verných priateľov, nedokáže sa zmieriť s pocitom, že jeho láska nebola opätovaná.

Jeho vyvolená medzitým pracuje doma na svojom dlhodobom projekte – snaží sa nájsť Ôsmy svetadiel, miesto, ktoré obsahuje všetky odpovede, ale aj nekonečnú lásku a mier. Dúfa, že jej to pomôže zachrániť detský život a jej vzťah s Tomášom. A stane sa zázrak! Nájde to miesto a neváha ani sekundu, berie unaveného chlapčeka na cestu za Ôsmym svetadielom.

Prekvapí vás, ak vám poviem, že o malú chvíľu je počuť zvuky sirén a nasledujúci dej sa odohráva v nemocnici? Myslím si, že nie. Jakubko však zatiaľ prežil, ale na scénu sa vracia Tomáš, ktorý sa konečne dozvedá pozadie Janinho konania. Ich láska nadobúda iba malinkú nádej, no to stačí, aby Tomáš prisľúbil Jane, že počas jej zajatrajšej osudovej večere s Erikom zavolá a nájde riešenie ako všetkých zachrániť.

Riešenie bolo dosť nerealistické, ale celý dej bol v podstate nadnesený, takže akceptujem. Hlavný hrdina sa zaplietol s ruskou mafiou, ktorá mu za smrteľne nebezpečný kaskadérsky kúsok sľúbi poriadny balík peňazí. Rýchlo tak zavolá Jane, aby jej oznámil radostnú novinu, no tá má momentálne tiež dosť starostí. Medzi ňou a Erikom vypukne ostrá hádka a vďaka zamknutým dverám sa dievča nedokáže dostať do bezpečia. Jej rodičia tam vtrhnú v pravý čas, inak by chuderu čakal nemilý osud. Keď je Jana v bezpečí a voľná, nič jej nebráni utekať za Tomášom.

Tuší už niekto z vás koniec?

No, jediné, čo Jana dostala, boli draho zaplatené peniaze, ktoré jej však nevrátili mladíkov život.

Náhle cíti bezmocnosť a je si vedomá, že je to trochu aj jej vina. Pokúsi sa upokojiť svoj žal' spevom a pridávajú sa k nej aj ostatné postavy. V jej snoch s ňou spieva aj Tomáš, no to je skutočne len predstavou.

Nepatrila som síce medzi tú rozsiahlu časť publika, ktorá si už asi po tretíkrát vyťahovala vreckovky, no nehanbím sa priznať, že ma tento príbeh dojal. Človek má skutočný zážitok a uvedomí si pravé hodnoty v živote. Na záver sa počas potlesku postavilo celé obecnstvo a herci nám venovali netradičný bonus – niektoré piesne a tanečné vystúpenia zopakovali ešte raz v skrátenej podobe. Toto som naozaj nečakala, aj keď chodím do divadla odmalička. Myslím, že hlavne dospelé generácie si túto veselú časť poriadne užili, no pre mňa to už po troch a pol hodinách bolo trochu únavné.

Pri odchode z divadla som si uvedomila hlavnú myšlienku tohto diela – za peniaze sa naozaj nedá kúpiť všetko. No pre mňa bolo po-naučením skôr to, že nesmiem mať predsudky a vždy treba dať veciam šancu. A tak náročne vypracovaný, dejovo, hudobne i tanečne precízny zážitok by bolo škoda premeškať...

Zara

Anjeli za školou

25.10. 2012 sa triedy kvinta, sexta a 2.A vybrali na muzikál s názvom Anjeli za školou, ktorý zastrešovala spoločnosť Michala Da-vida. Po prečítaní tohto faktu asi očakávate kvalitu, ktorá sa však ne-dostavila.

Príbeh sa odohrával v školskom prostredí deviatej trie-dy na ZŠ. Začalo to tým, že do „rebelskej“ triedy prišla nová žiačka Nikola - okuliarnatá, v ružovom svetri a podkolienkach, s učením ako najobľúbenejšou činnosťou. Samozrejme, kvôli výzoru, správaniu aj obľúbenosti u učiteľov sa stala každodenným terčom posmechu. Me-dzitým sa do nej zamiloval jej nový spolužiak, podľa ktorého boli ostatné dievčatá skazené. Keďže sa šikanovanie stále stupňovalo, Nikola sa rozhodla, že sa zmení. Prišla v sieťovaných silónkach, vyvo-lala dokonca žiacku vzburu a dostala dvojku zo správania. Zrejme happy- end...

Jej frajer zrejme ani nepostrehol, že sa z nej stalo také isté skazené dievča ako všetky ostatné... Najzarážajúcejšie bolo asi to, že keď Nikola vošla prvýkrát do triedy s novým outfitom a neprehovorila ešte ani jedno slovo, každý ju prirodzene bral medzi seba.

Takže ako to mám chápať, kde je pointa? Čo sa nám týmto muzikálom snažili povedať? Že dôležitejší je výzor ako samotný človek? Že ak sa nepretvarujeme a nie sme ako väčšina, sme zlí? Dávajú tým oficiálne zelenú predsudkom a šikane, proti ktorej sa v poslednom čase stále viac a viac bojuje? Chápem, že vyššie triedy si z toho robili „srandu“, ale väčšinu publika tvorili práve žiaci základ-ných škôl, ktorí ešte nevedia, čo majú brať vážne. Čo si teraz majú myslieť oni, že je zlé, ak majú na konci roka samé jednotky?

Ďalším problémom bol vekový rozdiel medzi hercami. Dievčatá mohli mať okolo dvanástky, najstaršia štrnásť. Chalani zase okolo šestnásť, sedemnášť, čo hlavne v „romantických“ scénach vyzeralo dosť komicky.

Myslím, že v celom príbehu chýbalo porozumenie na oboch stranách. Trieda mala pochopiť, že vždy budú na svete ľudia s odlišným názorom ako oni. Koniec-koncov, každý má právo na svoj názor. A čo sa týka Nikolinej „normalizácie“, tiež sa mohla snažiť pochopiť ostatných, ich správanie, názory a dôvody. Nemusela sa hneď úplne „opičiť“, to je vlastne to najjednoduchšie, čo mohla spraviť. Potrebovala trochu zmeny, ale aj udržať si podstatu svojej identity. Mohla zmeniť svoje návyky, ale aby vedela, prečo to robí. Tým nemyslím dôvod, pretože to robia aj ostatní.

V krátkosti - muzikálu chýbala hĺbka, pointa alebo nejaké poučenie, ktoré by si odtiaľ mohli žiaci odniesť.

Zrejme mi bude ešte dosť dlho trvať, kým pochopím, kde nabrali tvorcovia odvahu po tomto všetkom sa na konci postaviť na pódium a nechať si tlieskať, pretože ja by som sa asi prepadla od hanby. Aj keď nemôžem tvrdiť, že by bol ten potlesk nejaký prevratný.

Michelle

Náš veľký deň...

Stužková

Ani sme sa nenazdali a aj nás, žiakov oktávy, prekvapil neúprosne plynúci čas. Pamätám sa, akoby to bolo včera, čo sme sa začali prvýkrát zaoberať touto mnohými očakávanou slávnosťou - našou stužkovou. Samozrejme, začalo to vybavovaním sály a iných potrebných vecí, no ani my sme sa však nevyhli výmene názorov plných emócií, kriku a trieskania dverami. Vtedy mi to pripadalo, ako niečo vzdialené, niečo nereálne, no a teraz už môžem pokojne zacitovať text od Elánu - ...úsmevné spomienky, už je to za nami...

26.10.2012 sme sa celá trieda zišli v seneckom Montostroji, aby sme oslávili náš prechod z detských bezstarostných čias do nie až tak celkom bezstarostnej dospelosti pripnutím zelených stužiek na naše elegantné a slávnostné oblečenie, v ktorom sme všetci vyzerali rozhodne inak, ako sme boli na seba za tých osem spoločných rokov zvyknutí. Všetky dievčatá vyrážali dych svojimi krásnymi šatami a účesmi, s ktorými si pani kaderníčky dali iste veľa námahy, no a chlapci zas očarili svojou eleganciou a galantným vystupovaním. Bol to pre mňa naozaj veľký zážitok, vidieť nás všetkých takých krásnych, vysmiatych, šťastných a hlavne pokope. Myslím, že táto slávnostná chvíľa nás ako kolektív rozhodne utužila a spojila. Celá dôležitosť tejto chvíle bola aj preto taká krásna, pretože sme ju mohli prežiť s našimi najbližšími rodičmi, súrodencami, priateľmi a aj s našimi profesormi.

Síce sme boli pred celou ceremóniou trochu nervózni, no myslím, že nám nácviky pomohli prekonať túto trému. Ťažko sa bránilo úsmevu, keď sme za zvuku jemných, no energických tónov vchádzali do vyzdobenej miestnosti, v ktorej sa na nás z každej strany usmievali naši drahí rodičia. Pri príhovoroch pána riaditeľa, pani Michálekovej, a tiež pri skvelom študentskom príhovore, sa citlivejším polovičkám len ťažko skrývali slzy šťastia, ale tiež aj dojatia nad celým týmto momentom.

Naša krstná mama - pani profesorka Fedorová pokropila stužky na znak šťastia a pri pripínaní a následnej poklone, sa len ťažko skrývalo trasenie nôh či potenie rúk, ktoré však prestali v okamihu, keď

sme všetkým prítomným hosťom predvádzali náš program, ktorý rozhodne stál za to.

Úžasná kapela, tvorená členmi našej triedy, hokejisti, ktorí so zápalom prezentovali svoj obľúbený šport, kadernícke duo Ramon a Riči a mnoho ďalších scénok, pri ktorých sa všetci dobre zabávali a ako sme sa neskôr dozvedeli a potešili, všetkým sa veľmi páčili. Nedá mi tiež nespomenúť naše vrcholné číslo - spoločný tanec, ktorého nápaditá choreografia vyrážala dych. O polnoci sme opäť vkročili do sály, no tentoraz so sviečkami v rukách. Spoločne sme si zaspievali hymnu študentov Gaudeamus igitur, a taktiež aj našu triednu hymnu - Na Bielej hore. Po nej nasledovalo odovzdávanie tortičiek, ktoré symbolicky vyzerali ako kuriatka, ktoré mali znázorňovať nás a tiež príhovor našej triednej pani profesorky. Potom nasledovala voľná zábava plná tanca vďaka nášmu DJ-ovi, ktorý sa tiež postaral o svetelné efekty. Bavili sme sa naozaj dobre, o čom svedčí aj náš príchod domov v skorých ranných hodinách. Aj keď to bude znieť ako kliše, myslím, že nikto z nás na našu stužkovú nezabudne a bude si ju uchovávať v pamäti ako jeden skvelý nezabudnuteľný zážitok. Na záver by som sa chcela poďakovať všetkým, ktorí na našu stužkovú prišli, našim rodičom, našej pani profesorke, že to s nami vydržala, svojim drahým spolužiakom, ktorí sa angažovali pri vytváraní tejto slávnosti a tiež dobrej atmosféry, dievčatám z 3.A za rýchle a profesionálne obsluhovanie a tiež pani Olasovej, ktorá nám nesmierne pomohla s prípravami. Ďakujeme.

Jana

Imatrikulácia

A konečne prišiel deň „I“!

Deň, v ktorom sa z neúplných, neplnohodnotných, neprávoplatných, ba priam nedokonalých žiakov - prvákov a prímanov, stanú konečne právoplatní študenti nášho gymnázia. Termín imatrikulácie navrhnutý školskou radou sa tento rok (akoby zázrakom) podarilo dodržať. Program mali na starosti žiaci 2. A spolu so sextou, avšak najviac sa angažoval Vlado Krajčovič, ktorý nakoniec imatrikuláciu aj moderoval.

V deň „I“ sme sa o jednej hodine poobede všetci zhromaždili (poniektorí po dlhšom čakaní) v telocvični, ktorá už bola vyzdobená a pripravená na zaujímavý program. Na úvod sa predstavila skupina brušného tanca. Nasledoval kvetnatý príhovor a privítanie prímy a 1. A. Pani profesorky triedne (pani profesorka Pazderová - 1. A a pani profesorka Vietorisová – príma) postupne predstavili žiakov a žiačky svojich dvoch nových tried. Obe triedy si pripravili krátke vystúpenia. Prímania predviedli svoje tanečné schopnosti a spolu s 1. A sme si zaspievali pieseň „Horela hora“ od skupiny IMT Smile. Pôvodný návrh zmeny textu piesne na „Horela škola“ bol zamietnutý.

Keď sa všetci znova usadili, začala súťažná časť programu, ktorá pozostávala z rôznych disciplín. Súťažiaci, ktorý prehrál, musel za trest vypiť odpornito - vechťovitý mok - tzv. Eňo ňuňo drink. Bol namiešaný podľa špeciálnej imatrikulačnej receptúry. Pozostával najmä z mlieka, kyslej smotany, medovky, kofoly, citrónov a limetiek, chilli, cesnaku a vajec. Jeho presné zloženie a pomer jednotlivých zložiek je tajomstvom, ktoré si nikto nepamätá.

Tento rok prevládali disciplíny spojené najmä s vajíčkami. Prvá s názvom „Tanec s vajcom na čele“ spočívala v tom, ktorá z dvojíc vydrží takto tancovať dlhšie bez toho, aby im vajce, ktoré držali medzi sebou čelami, nespadlo. Druhá – „Lietajúce vajíčko“ – bola celkom jednoduchá. Súťažiaci si museli hádzať vajíčko, pokiaľ jednému z nich nespadlo. Vyhrali dvaja súťažiaci, ktorí si vydržali vajíčko hádzať najdlhšie. Postupne sa príma a 1. A prebojovali aj cez tieto ďalšie disciplíny: minca na čele, lievik v nohaviciach, vášniví jedáci cesnaku, hlboké hrdlo (kto odhryzne na jedenkrát väčšiu časť banánu), tanec malého vrabčeka a jedno slovo. Pripomínam, že všetci porazení si museli vychutnávať Eňo ňuňo drink!

Po skončení súťaží sa Vlado opäť chopil mikrofónu - prišiel čas slávnostného imatrikulačného aktu. Dvomi prstami priloženými na

lebkú nášho imatrikulačného maskota - Imatrikulusa Achmeda zložili príma a 1. A slávnostný sľub. Jeden za druhým prisahali noví žiaci úctu k učiteľom, dodržiavanie školského poriadku a chuť vzdelávať sa. Držme im teda palce. Po prisaha sa nám Vlado všetkým poďakoval a tým ukončil tohtoročnú imatrikuláciu. Myslím, že splnila všetky očakávania a dúfam, že tomu tak bude aj na budúci rok.

Susi

Zamyslenie

UPRACTE SI V DEMOKRACII

Už som si myslel, že sa tu demokracia nadobro stratila, ale nie, mýlil som sa. Ako vidieť, predsa sa tá naša právomoc a sloboda začala prejavovať naplno, prsto fráza “postav dom, zasad’ strom” je platná všade. Na každom kúsku Slovenskej republiky. A to doslova všade aj na cudzom pozemku. Krásna to sloboda. Musel som na túto „srandu“ aspoň takto reagovať. Lebo toto sa už zaraďuje medzi svetové absurdity. Dňa 29.9. 2012 sa potvrdilo, ako to u nás na Slovensku dokonale funguje. Keď sa štát postaví, niet úniku. Poďme ale k veci. Pán Kotleba chcel, aby na jeho pozemku nemal ľudí, ktorí tam nemajú čo hľadať a kopu harabúrd. A tak sa spolu s pomocníkmi pustil do upratovacích prác. Čistotný to človek, to treba uznať. Ani nestihol začať a hneď mu klepli po prstoch. No nie len jemu, občanovi, ktorý si chcel spraviť na svojom pozemku poriadok. Citujem z tlače: „Upratovanie sa nekoná - Mariána Kotlebu a jeho sympatizantov dnes zatkla polícia. Spolu s ním predviedli aj majiteľa pozemku Štefana Szaniszla, ktorý Kotlebovi daroval jednu parcelu v Krásnohorskom Podhradí a následne aj majiteľa miestneho penziónu Erika Hrivňáka, ktorý Kotlebu ubytoval.“ Z toho nám vyplýva ponaučenie, že si musíme dávať pozor, komu darujeme darček a koho si pustíme do domu, lebo nielenže si po novom nemôžete upratať svoje veci a darovať darčeky, komu sa vám zachce, nedajbože niekoho ubytovať. Toto všetko je minulosťou. Máme to tu, čo sme chceli. Vianoce bez darčiekov a dom bez návštevy. Ach, dom bez návštevy. My občania by sme, ale mohli spraviť opäť výnimku a dovoliť tam tým „hore“, aby si to tam konečne upratali. Ďakujem.

Peter

Naše cesty za poznáním

Exkurzia do Hainburgu

Dňa 26. 9. 2012 sa uskutočnila exkurzia so žiakmi sekundy, tercie a kvinty do Hainburgu.

Mesto je náš najbližší sused a zároveň najvýchodnejšie mesto Rakúska. Toto malebné mestečko láka nielen turistov, ale aj našich žiakov čarovnými uličkami, mohutnými stredovekými bránami a mestskými hradbami. Mestečko sa nachádza v Dolnom Rakúsku a má približne 6000 obyvateľov. Prvá písomná zmienka pochádza z 12. storočia. Symbolom mesta je najväčšia európska brána zo stredoveku z 13. storočia. Nad mestom sa vypína hrad, ktorý začali budovať v 11. storočí a bol sídlom rodu Babenbergovcov. Naši žiaci navštívili hrad, dozvedeli sa, že Babenbergovci boli príbuzní s Přemyslovcami a z rezidencie Babenbergovcov si mohli vychutnať nádherný pohľad na mesto Hainburg. Žiaci si prišli na svoje v čokoládovni, ktorá sa nachádza neďaleko Hainburgu. Mohli sa najesť čokolády dosyta a čo je dôležité, zadarmo. Mnohí sa vyjadrili, že sem sa veru oplatí prísť častejšie.

História sa vždy snúbi so súčasnosťou, a preto sme návštevu historických pamiatok spojili s návštevou mestečka Bruck an der Leitha – West, kde si mohli žiaci kúpiť nádherné suveníry alebo spotrebný tovar.

V budúcnosti plánujeme návštevu hlavného mesta Rakúska, Viedne. Viedeň je čarovná nielen pamätihodnosťami, ale aj hudbou a zvláštnym koloritom, ku ktorému nesporne patrí Sacherova torta, Mozartove bonbóny, pravá viedenská káva a v skutku chutný viedenský rezeň.

PhDr. Helena Oberhauserová
(učiteľka nemeckého jazyka)

Výlet do Piešťan

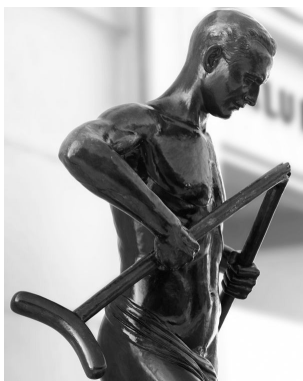
Celé sa to začalo 26.9.2012, keď som sa zobudil do krásne slnečného rána. Bol to deň , kedy sa nešlo do školy a nemusel som stresovať, kvôli žiadnej písomke a skúšaniam. V tento deň sme išli na exkurziu do Piešťan.

Cesta bola pokojná a ničím výnimočná. Keď sme vystúpili z autobusu, zhromaždili sme sa a pomaly sme prešli k domu, kde bola Pamätná izba Ivana Krasku, čo bol vlastne cieľ našej exkurzie. Lenže sa vyskytli malé komplikácie so sprievodcom , ktoré naše pani profesorky vybavili jedným telefonátom.

Keď už došiel náš sympatický sprievodca, rozdelili sme sa po triedach , lebo všetci by sme sa dovnútra nezmestili. Naša skupina, čiže 3.A, sa vydala do neďalekého Balneologického múzea. Múzeom nás sprevádzali sprievodkyne, ktoré boli nielen milé, ale dokázali aj pútavo rozprávať. Časť múzea je venovaná dejinám kúpeľníctva na Slovensku, časť histórii Piešťan a časť významnej osobnosti našich dejín – M. R. Štefánikovi.

Po opustení tohto múzea sme sa vydali opäť k Pamätnej izbe Ivana Krasku, kde sme sa vymenili s druhou skupinou. Keď sme vošli do bytu , v ktorom kedysi žil Ivan Krasko, usadili sme sa na zem na podložky a počúvali sme výklad sprievodcu. Rozprával nám o živote Ivana Krasku , o tom s kým a kde sa stretol a ako žil a tvoril. Bolo to veľmi poučné a myslím, že by to zaujalo viacerých ľudí.

Po výklade a po obzretí si Pamätnej izby, sme dostali rozchod. Dohodli sme si miesto stretnutia a vydali sme sa v skupinkách po uliciach Piešťan. Niektorí išli nakupovať, iní zase zbierali popadané gaštany zo stromov, ďalší si len tak sadli na lavičku a užívali si krásne jesenné počasie a vyhrievali sa na teplom slniečku. Nakoniec sme sa všetci zišli pred nákupným centrom Aupark , kde nás už očakával náš autobus. Plní zážitkov a oddychnutí sme sa vrátili do Senca, kde sa všetci rozprchli domov.

Filip Varga, 3. A

Exkurzia do Modry

Náš prvý tohtoročný výlet sa konal dňa 19. 9. 2012. Prvú vyučovaciu hodinu sme strávili v škole, no našťastie nás (sekundánov) pani profesorka nezaťažovala učením. Pár minút pred ôsmou sme sa s terciou začali natešení zhromažďovať na prízemí.

Keď boli všetci prítomní a pripravení, vpratali sme sa do poschodového autobusu a vyrazili. Cesta nebola dlhá, ani sme nevedeli, že už sme dorazili na modranské námestie. Všimla som si, že ho zdobia mnoho starších budov. Jednou z nich bol aj náš cieľ - Pamätný dom Ľudovíta Štúra. Za modrými stenami múzea sa skrývalo veľa písomností a iných exponátov. Pani sprievodkyňa nám porozprávala o živote a činoch slovenskej osobnosti a oboznámila nás s niektorými z nich. Zaujímavé boli napr. obrazy Štúrových priateľiek. Položila nám aj zopár otázok, ktoré však patrili skôr starším žiakom. Jednotlivé miestnosti sme si ešte pozreli samostatne. Potom nás ďalšia pani sprievodkyňa pozvala do malej izby, v ktorej Ľudovít Štúr zomrel. Všetci sme sa do nej natlačili a vypočuli si rozprávanie o jeho smrti, ktorá bola dosť nepríjemná. Na záver si poniektorí kúpili suveníry alebo letáčik a spoločne sme sa odfotili pred sochou na námestí. Tak, ako na väčšine výletov, aj tentokrát nás pani učiteľky potešili tým, že nám dali rozchod. V skupinkách sme sa vybrali či už do obchodu, na zmrzlinu, alebo sme si sadli na lavičku a jedli desiatu. Časový limit sa nám podarilo dodržať a keď už nikto nechýbal, zamierili sme k cintorínu.

Po cintoríne sa rozliehalo ticho, len pokiaľ sme neprekročili jeho bránu. Hneď sme sa zastavili pri hrobe Ľudovíta Štúra. Ako inak, odfotili sme sa pri krásnej soche, ktorá skrášľovala jeho pomník. Pani učiteľky nám dovolili prezrieť si aj ostatok cintorína. Opäť sme sa všetci zišli, ale o chvíľu sme si riadne zavarili. Zabudli sme, že máme pred bránou počkať na pani učiteľky, aby nás mohli zrátať. Namiesto toho sa väčšina rozbehla k autobusu a ostatní, samozrejme, za nimi. Aj ja už som bola na polceste k autobusu. Keď som sa obzrela, uvidela som pani učiteľky a pár žiakov, ktorých stihli zastaviť. Všetci sme sa teda vrátili. Pani učiteľky sa na nás hnevali a my sme radšej mlčali ako ryby.

Celkovo bol však výlet fajn a priniesol nám nové zážitky, vedomosti a aj ponaučenia. Tešíme sa na ďalšie výlety.

Veronika

Exkurzia na Devín

Tento deň sa začal ako každý iný, okrem toho, že bola nečakane veľká zima. Ráno, keď sme sa všetci stretli a skontrolovali prítomných, nastúpili sme do autobusu. Po príchode na Devín sme ešte pred prehliadkou mali pár minút rozchod. Aby sme si skrátili čas, prechádzali sme sa popri Dunaji. Hladina bola krásna a zviraná. Keď nastal čas, vrátili sme sa na dohodnuté miesto a smerovali sme k miestu prehliadky, k ruinám hradu Devín.

Pani sprievodkyňa nás oboznámila s históriou Devína - o pobyte Rimanov, o prebudovaní hradu v priebehu výmeny panovníkov a napokon aj o vydaní rozkazu bombardovať hrad od Napoleona Bonaparte. Určite nás všetkých zaujala povest' o hlbokéj „zázračnej“ studni, ktorá vraj, keď zavrieš oči a niečo si želáš, kým počuješ vyliatu vodu dopadnúť na hladinu, želanie sa splní. Túto zaujímavú prehliadku pani sprievodkyňa ukončila tým, že nám povedala povest' viazanú na hrad a aj to, že táto povest' má tragický koniec, no malým deťom hovorí : „žili šťastne až do smrti“.

Pod hradom sme si prezreli ochutnávku vín. Samozrejme, nikto nesmel ochutnať. Zábavná bola snaha spolužiaka pripíť a potykať si s pani profesorkou Lenártovou, aj keď - každý pokus sa počíta. Medzi nami prvákmi sa určite upevnili vzťahy a každý s každým dobre vychádza. Dúfajme, že aj každý nasledujúci výlet bude aspoň z polovice taký dobrý ako tento.

**Mário Janík,
1.A**

Planetárium v Žiari nad Hronom

Nás, žiakov 1. A triedy, naše profesorky prekvapili a pripravili pre nás príjemné potešenie. Tým potešením bola exkurzia do Planetária v Žiari nad Hronom.

Ani sme sa nenazdali a nadišiel očakávaný deň . Všetci sme si spokojne posadali do autobusu a vyrazili sme. Cesta ubiehala rýchlo, atmosféra v autobuse bola miestami porovnateľná s cirkusom. Nevedeli sme sa dočkať, kým dorazíme na miesto. Po príchode na miesto konania sa začala prvá časť programu, ktorou bola prezentácia našej galaxie, planét slnečnej sústavy a ich mesiacov. Zo začiatku sme mali nastavené uši ako radary, no po krátkom čase väčšina upadla do mačacieho spánku. V momente, kedy sa prezentácia ukončila, naše ruky vydali obrovský potlesk.

Následne sme sa presunuli do veľkej miestnosti s ležadlami, na ktoré sa niektorí rozvalili ako vrece zemiakov. Naša sprievodkyňa vypla všetky svetlá a začala nám na veľkej ploche premietiť nočnú severnú oblohu. Ukázala nám veľa hviezd a súhvezdí, z ktorých sme niektoré už aj poznali. Atmosféra v miestnosti bola výborná možno aj preto, že na oživenie padlo viacero vtipných komentárov. Neskôr sme pozorne sledovali nočnú južnú oblohu, ktorú z nášho územia pozorovať nemôžeme. Opäť sa nám naskytl pekný pohľad na zaujímavé súhvezdia a hviezdy, ktoré žiarili ako drahé diamanty. Bolo to také zaujímavé, že sme ani okom nemrkli a prezentácia už bola na konci. Pani sprievodkyni sme sa všetci poďakovali a odmenili ju veľkým potleskom.

Posadali sme si všetci spokojne do autobusu a vyrazili sme. Prešli sme asi len sto metrov, keď sme zistili, že nám chýba jeden člen posádky - spolužiak Richard, ktorý, ako sme sa neskôr dozvedeli, si zabudol v planetáriu bundu. Keďže sa už snažil dobehnúť náš autobus, ani sme na neho dlho nečakali. Pobavili sme sa a pri Rišovom nástupe do autobusu sa spustil búrlivý potlesk.

Ani sme sa nenazdali a už sme boli späť v Senci. Ďakujeme našim profesorkám za zorganizovanie exkurzie, ktorá bola pre nás veľkým zážitkom. Boli sme šťastní, že sme sa jej mohli zúčastniť.

Adam Szakál, 1.A

Život v cudzine

Aj študenti našej školy využívajú možnosť prežiť kratšiu či dlhšiu dobu mimo domova, rodiny a priateľov, aby si rozšírili svoje poznanie štúdiom v zahraničí. Jednou z nich je aj Barbora Kissová, študentka 4.A. Spýtali sme sa na jej skúsenosti.

V akej krajine si študovala? Na akej škole?

Ja som si na štúdium v zahraničí vybrala nie až tak preferovanú krajinu. Bola som vo Švajčiarsku, kde som študovala na gymnáziu.

Prečo práve tento výber?

V prvom rade som sa chcela zlepšiť v nemčine, ale nielen to. Chcela som spoznať niečo nové, zažiť niečo iné. Nemecko ma skrátka nezaujalo natoľko, že by som v ňom chcela stráviť celý rok, a tak som uprednostnila krajinu s povestou výbornej čokolády a syrov ;).

Ako dlho si tam študovala?

Bola som tam jedenásť mesiacov. Odišla som asi v polovici augusta, pretože im školský rok začína asi o dva týždne skôr ako nám a prišla som na začiatku júla, ale ročník som, bohužiaľ, neukončila, lebo napriek tomu, že škola im začína skôr, končia neskôr ako my (čo im, samozrejme, vôbec nezavidiť ...).

Skús stručne charakterizovať z Tvojho pohľadu mentalitu tamojších ľudí (popr. študentov), popr. ich porovnať s našincami.

Čo sa týka ľudí, úprimne som bola prekvapená, aká zmes národností túto na pohľad malú krajinu obýva. Čo ma však prekvapilo ešte viac bolo, že boli uzavretí viac ako som očakávala a bolo naozaj ťažké zaradiť sa medzi nich. Len tak hocikoho si medzi seba nepustia, ale nakoniec sa mi to podarilo a našla som si mnohých priateľov, s ktorými udržiavam kontakt doteraz.

Čo Ti pobyt dal, popr. o čo Ťa obohatil?

Tento rok bol naozaj skvelou skúsenosťou vo všetkých smeroch. V prvom rade som sa osamostatnila a naučila som sa starať sama o seba. Zmenil sa môj pohľad na svet, otvorili sa mi nové obzory a vytýčila som si ciele, ktoré som predtým nemala alebo neuvažovala o nich.

Zažila si nejakú veselú alebo smutnú príhodu?

Zažila som aj dobré aj zlé chvíle. Určite to sami poznáte, sú dobré aj zlé dni, no napriek všetkému čo som prežila, neľutujem ani jednu. Každá príhoda, či už dobrá alebo zlá, je vo vašom živote na niečo dobrá a posúva vás ďalej.

Čo by si poradila študentom, ktorí by chceli ísť na študijný pobyt do zahraničia?

Ak niekto zvažuje možnosť vycestovať a má na to prostriedky, nech ide. Ľutovať rozhodne nebude. Osobne nepoznám človeka, ktorý by ľutoval. Spoznala som neskutočné množstvo ľudí z celého sveta a mám priateľov z rôznych kútov zemegule, spoznala som novú kultúru, nové národnosti, našla druhú rodinu. Takúto skúsenosť odporúčam úplne všetkým, určite to váš život obohatí.

Ďakujem za rozhovor. Zara

Pohl'ad do zrkadla...

V tejto rubrike sa budeme venovať predstavovaniu našich tried. Študenti si sami nastavujú zrkadlo a pokúsia sa charakterizovať... Tentokrát to budú žiaci 2. A.

Naša trieda je už asi všetkým známa, hlavne tým, že všetko vieme ako prví, keďže máme triedu pri zborovni. Niekedy to dokonca vieme ešte skôr ako učiteľský zbor. Proste sme " výnimoční".

Sme chlapčenská trieda, máme 22 chalanov a báb je len 7. Z istého hľadiska je to výhoda, pretože držíme viac pokope. Sme trochu blázniví, funny , proste je u nás sranda. Triednou nám je pani profesorka Nemečková , ktorá musí mať pevné nervy, aby nás zvládla udržať na uzde. Ale môžeme povedať, že to zvláda super. Aj ostatní učitelia si na nás už zvykli. V prváku to bolo viac menej o tom, že nás mali učitelia až nad hlavu, ale dnes, myslím si, sú už vyrovnaní s našou búrlivou krvou. Hocikedy by ste zavítali do našej triedy, nebudete počuť ani vlastné slovo, sme totižto strašne hluční... Ale pri otázke: „ Kto chce odpovedať?“, nastane také ticho, že počujete spolusediaceho dýchať. Čo ešte o nás povedať? Snáď len to, že ak nás chcete spoznať viac, príďte nás navštíviť.

Nuž to sme my, druhá A.

Mária Nemečková, Adriana Skalková

Trieda 2.A je veľmi výnimočná trieda, čo sa týka úrovne inteligencie, je veľmi vysoká až nadpriemerná, ale, bohužiaľ, ju tvorí iba 5% študentov. Zato zmysel pre humor v našej triede presahuje jeho maximálny limit, takže garantujeme, že v našej triede nie je nikdy nuda.

V triede 2.A môžete nájsť rôznych umelcov bojových umení, veľkých športovcov, ale aj umelcov zaoberajúcich sa hudbou moderného žánru.

Taktiež tu nájdete aj odpovede na vaše problémy týkajúce sa techniky, čiže počítačov, DVD prehrávačov v našich multimediálnych triedach. Sú to jednoducho rodené talenty, z ktorých snáď raz niečo bude. Sú tu taktiež aj tichšie typy, ktoré sa ale nezdarujú a dakedy z nich „vyjdú“ veci, ktoré by človek nečakal a dobre sa na

tom pobavíme. Sú to jednoducho „haluzáci“. Ďalej prejdeme k našim športovcom, ktorí sa veľmi aktívne venujú cyklistike, behu a nášmu veľmi známemu futbalu. Takisto aj Bodybuilderi skrášľujú našu triedu svojimi svalmi, o ktoré sa tak veľmi starajú.

Triedny predseda 2.A bol zvolený hlasom ľudu pred rokom vtedajšou 1.A. Predseda vykonával túto funkciu veľmi oddane, snažil sa i napriek svojmu prímeru známk dosahovať chválitebné výsledky. Tak ako čas plynul, tak náš predseda sa dostal na post podpredsedu študentskej rady a hneď na to do funkcie predsedu školskej rady. Jeho prvá skúška bola zorganizovať imatrikuláciu, čo sa mu aj, našťastie, podarilo. :-) A tak to teda funguje u nás v triede, sme ako jedna veľká rodina s počtom členov 29, máme sa všetci veľmi radi a tááááák ;-)

Vlado Krajčovič, predseda triedy

Pár spolužiakov sme sa spýtali, čo sa im na tejto škole páči a čo nie:

Páči sa mi náš kolektív, trieda, učitelia a nepáči sa mi, že keď ideme na hodinu angličtiny musíme prejsť veľa schodov.

Škola nevyzerá dobre zvonku ani zvnútra. Vymenil by som niektorých učiteľov a zrušil dochádzkový systém.

Páčia sa mi učitelia, spolužiaci, dobrý kolektív, útulná trieda a je tu fajn atmosféra a nepáči sa mi neskoré oznamovanie hodín, ktoré nám odpadnú.

Nepáčia sa mi čipové karty a s tým spojené ranné čakanie v rade.

Nepáči sa mi, že nemáme bufet, máme pomerne krátke prestávky a že sme umiestnení pri zborovni. Páči sa mi prístup niektorých učiteľov.

Nepáči sa mi nesympatický pán školník a učiteľský zbor sa nezdraví, aj keď sa snažím byť slušný...

V škole sa mi páči. Telocvičňa na Slávii je v hroznom stave, škola by mohla začínať o 8.00 hodine a chcel by som radšej bufet ako jedáleň.

Páči sa mi: pri vstupe nemusím chytať kľučku, prekvapenie pri vstupe do jedálne, starajú sa o moje nohy (musím sa prezúvať), je tu dobrá energia, bohvie odkiaľ. Nepáči sa mi nepríjemná vôňa z kuchyne, „čajové posedenie“ je drahé a pán Bernolák sa so mnou nebaví.

Páčia sa mi metódy vyučovania našich učiteľov, ich povahy. Naša super trieda, kde je dobrý kolektív. Nepáčia sa mi zvieracie zvuky v mojej triede a prísnosť niektorých učiteľov.

Páči sa mi moja triedna profesorka.

Páči sa mi jedáleň, automat, dobrí učitelia, pekné „labáky“. Nepáči sa mi zlá finančná situácia školy a mrzutý školník.

Nepáči sa mi, že sa nemôže chodiť počas veľkej prestávky a voľných hodín von zo školy.

Z našej tvorby...

Dajte pokoj s láskou

Bútlavá vrba po bokoch praská,
ako na tvári zjaví sa vráska,
neviem, či je to tá pravá láska,
keď mi s toho celá tvár praská.

Dajte pokoj s láskou,
s pribúdajúcou vráskou,
toto nie je láska,
tvár mi s toho praská.

Po bokoch kôry miazga vyteká,
ako na tvári tečie už slza,
dajte mi pokoj, ja som len dieťa,
ktorého ho len kopla múza.
Dajte pokoj s láskou!

Bojazlivý čin

Na úbočí svetlo, šuchot lístia,
myšlienka mi v hlave blysla.
Drsná kôra, suché kmene,
už rýchlo povedz to žene.
Neber sem realitu,
tá ti nechá v srdci dýku.
Uniesť sa snom nie je zlé,
v sne je to ,čo sa nestane.
Na listy, trávnu zelenú padá inovat',
od ženy čakáš odpoveď.
Koniec úzkej cesty na úbočí,
odpoveď znie „nie“,
veľké slzy sa tlačia z očí.

Báseň

Na čistý papier píšem slová,
pieseň zrazu je tu,
dookola, dookola,
píšem tú istú vetu.

Zmena nastane až vo chvíli,
uzrieš svoju pravdu,
keď zistíš, že sa mýlim,
budeš o ňu bojovať!
Na čistý papier píšem slová,
nevidím v tom hriech,
pravdu moju nechceš počuť,
...nech...

Na čistý papier píšem slová,
nenávisť, pravda, lož,
stredné slovo dobro vnáša,
možno je to skúpa voš.
Klam je to menom pravda!

Peter

Sekunda

Prvýkrát sme sa stretli pred vyše rokom,
keď do školy sme išli neistým krokom.
Sekunda veľká sme už dneska,
každú hodinu niekomu pípa SMS-ka.

Je nás tridsať a hoc sme každý iný,
kolektív sme vyrovnaný.

Papai jašo triedy je,
Maťo pre matiku žije.
Kaja, naša športovkyňa,
v súťažiach sa nepotkýna.

Vanesa je nová v našej skupine,
v novej móde sa vždy prihrnie.
Pre Vanesu je to raj,
tu sa učiť eins zwei drei.

Saša všetkým známa je
ako blondína, čo triede veliť vie.

Keď dokopy sily dáme,
tak aj karneval vyhráme.
Minulý rok sme boli LÚKA,
tento rok ... to ešte len budete kukat'!

Ema Morvayová

Báseň o sekunde

Na druhom poschodí to vrie,
žiacy kričia v sekunde.
Sťažujú sa na ľudské práva,
veď päťka, tá je nehumánna.

Papai všade známy jašo,
smeje sa, no nevie na čom.
Benjamín, to je Papai druhý,
na hlave mu rastú rohy.

Kalkulačky hlavne po matike,
pred Terezou majú strachy veľké.
Prečo? Nuž má čudné sklony,
po zlej známke robiť problémy.

Veronika, tá už všetko vie,
ohrievať sa môže v katedre.
Marek má Herkulove rysy,
keď do neho narazíš, K.O. hneď si.

Saša to je známa modelka,
K šatám jej ladí aj kabelka.
Doplnky a najnovšia móda,
to jej nikdy nechýba.

V našej triede máme hostí,
sú to veľké osobnosti.
nie sú síce také známe,
ako Chuck či Richard Stanke,
pre nás však hodnotu plnú majú,
keďže kamošmi boli i budú.

Filip Rybanský a Andrej Špila

Škola s úsmevom...:)

U: Ako sa povie kyslík po latinsky?

Ž: Oxidus!

U: Vy len pridete a už debilujete!

U: Prečo máš 5 (Eine Fünf)?

Ž: Lebo ste ma odsadili!

U: Would you like to try bungee-jumping?

U: Igen.

Ž: A bude tam aj Wi-fi?

U: Kto je Wi-fi?

U: Aká bola Mamka Pôstková?

Ž: Krátka!

U: Zbavte ma tej ženy!

Ž: CO₂ je vo vzduchu, tak ho vieme dýchať, nezabije nás to. Musíme sa mu vyhnúť, keď prší...

U: Správate sa ako bandita!

U: Čo sú to frakcie?

Ž: Zlomeniny?

U: To, že máš problém so zrakom, to nie je problémom kadičky!

U: Ja sa nebudem opakovať! Ja sa nebudem opakovať!

U: Čím by ste sa zbavili odmocniny v zlomku?

Ž: Špongiou!

U: Pani profesorka tu mala učiť, ale neprišla, neviem prečo...

U: Čo je to teplý cit?

Žiak sa zasmial.

U: Ále.. ty všetko pokazíš.

U: Kto je to pokrytec?

Ž: Do huby inak, za chrbtom inak!

U: Čo slovo, to perla!

U: Japonskí mnísi behajú maratón dvakrát za deň sto dní denne.

U: Pozrite sa do kalendárikov a zistíte, kedy sa tangens rovná 1.

Ž: 5. februára!

U: Kto to bol? Nech prehovorí znova alebo nech mlčí navždy!

p. p. Fedorová: Ja tu v pondelok nebudem...

Ž: Idete na rodinný výlet? Lebo ani pán profesor Fedor tu nebude.

U: A Nemci neobsadili jedinu krajinu...

Ž: Gáliu!

U: Koľko je štvrtá odmocnica z troch na štvrtú?

Ž: Ešte raz?

U: ...od strany 9-17.

Ž: Viete, že prispievate k tomu, že sa mladí ľudia vešajú?

U: Pozrite, už som sa pokúšal podrezať, nevydalo.

Ž: Tak sa nabudúce rež pozdĺžne, viac krvi vytečie.

U: Teo, logicky!

Teo: Teologicky?

Ž: Som Marion Becker a prichádzam...

Ž: ...v mieri!

Profesorka presádza žiakov. Žiačka: Vy hráte šach?

U: Čí je to zošit?

U: Neviete, kto mi otočil strany v učebnici?

Ž: Prievan!

U: Pekne sa voláš...

U: Na vyriešenie kvadratickej rovnice máte aké obľúbené metódy?

Ž: Zotrieť!

U: Otvorte si zošity, ideme na to. Aspoň uvidíte, akí ste blbí.

U: Rozprávaš alebo sa ti brada trasie?

U: Kto je Ján Pavol II.?

Ž: To je ten Majster Pavol z Levoče?

Ž: na písomke z DEJ Vatuchán (namiesto Batuchán)

Ž: A to tá krava Milka v Rakúsku, ona je zafarbená?

U: Aké poznáme chemické vlastnosti pôdy?

Ž: Kyslé a nekyslé.

Ž: Ja chcem maturovať z dejepisu!

U: To snád' nemyslíte vážne!

U: Čo znamená nadájať?

Ž: To, keď žena dojí dieťa.

2 ½ litra octu žiak prečíta: Dva jeden a pol litra octu.

Odkazy

Ponúkli sme vám možnosť odkázať prostredníctvom Gymkáča to, čo máte na srdci... Tu sú prvé lastovičky...

Richard P.: **Peter Kiss je môj najväčší novinársky vzor, ale vážne!**

Kevin H.: **Ema Balážová sa mi páči, preto lebo má vkus v obliekaní.**

Tomáš R.: **Milujem triednu učiteľku 2.A.**

Anonym: **Ďakujem pánovi školníkovi, že sa stará o moje nohy.**

nemenovaný Vasil H. : **Chcel by som odkázať Pati Barkolovej, že je kus ženy.**

Kupón pre momentálny „výpadok pamäte“ na jednu vyučovaciu hodinu v prvom polroku školského roka 2012/2013. Neplatí pre písomné, kontrolné práce a týždeň pred polročnou klasifikáciou. Zároveň neplatí pre maturitné predmety oktávy a 4.A.

podpis riaditeľa školy

